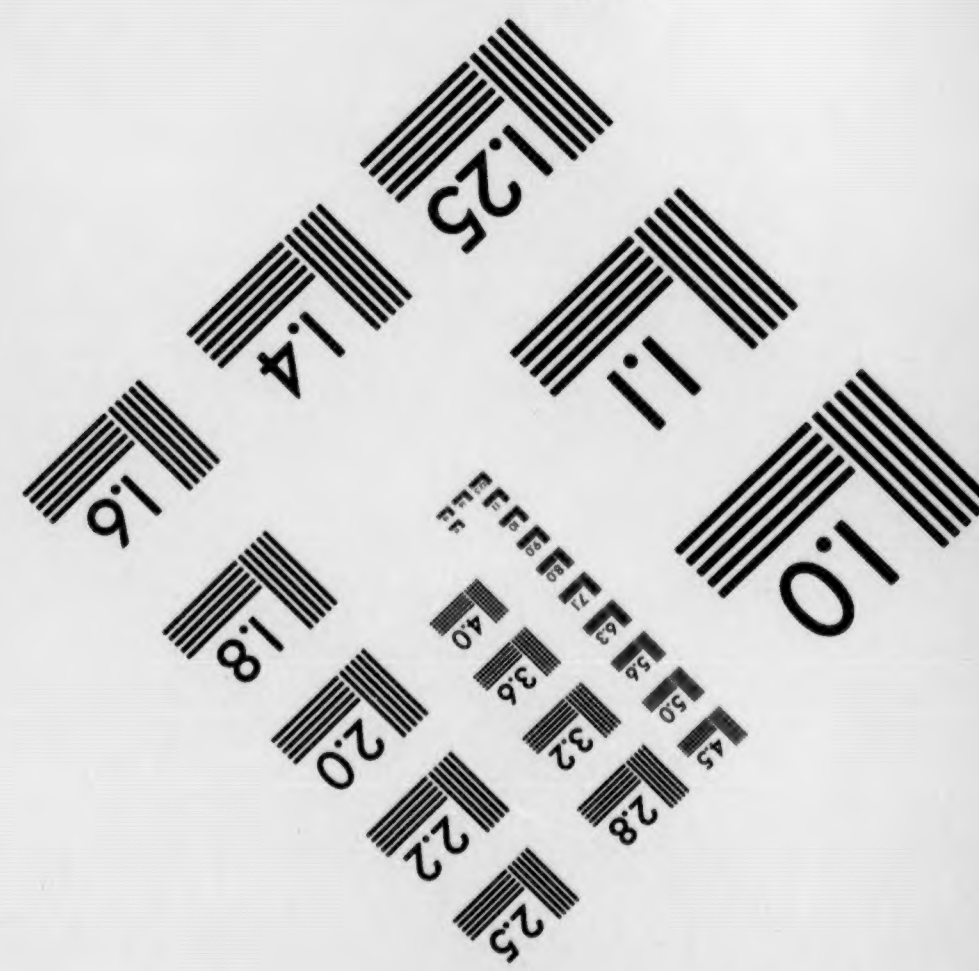
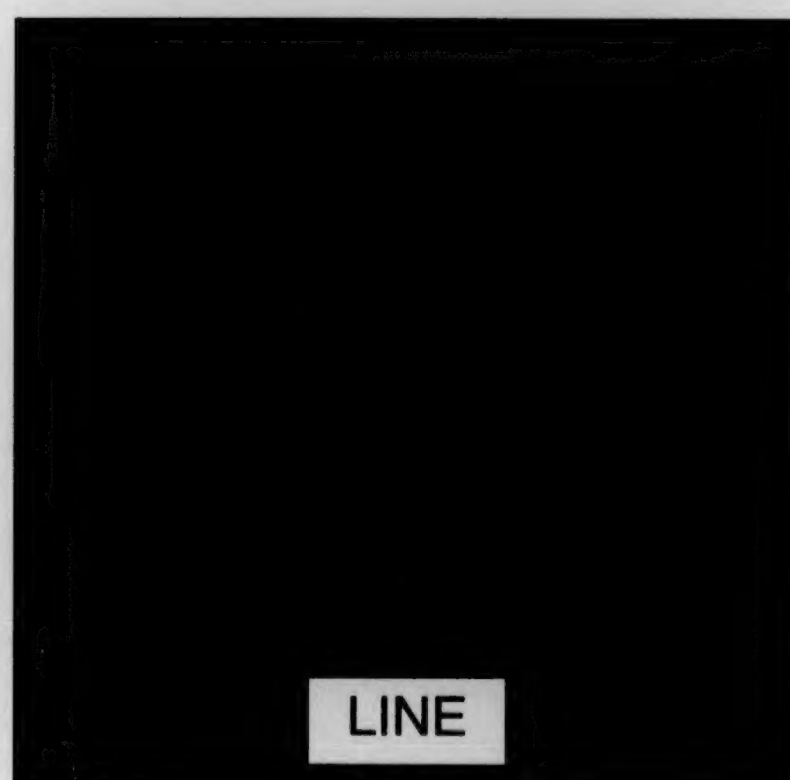
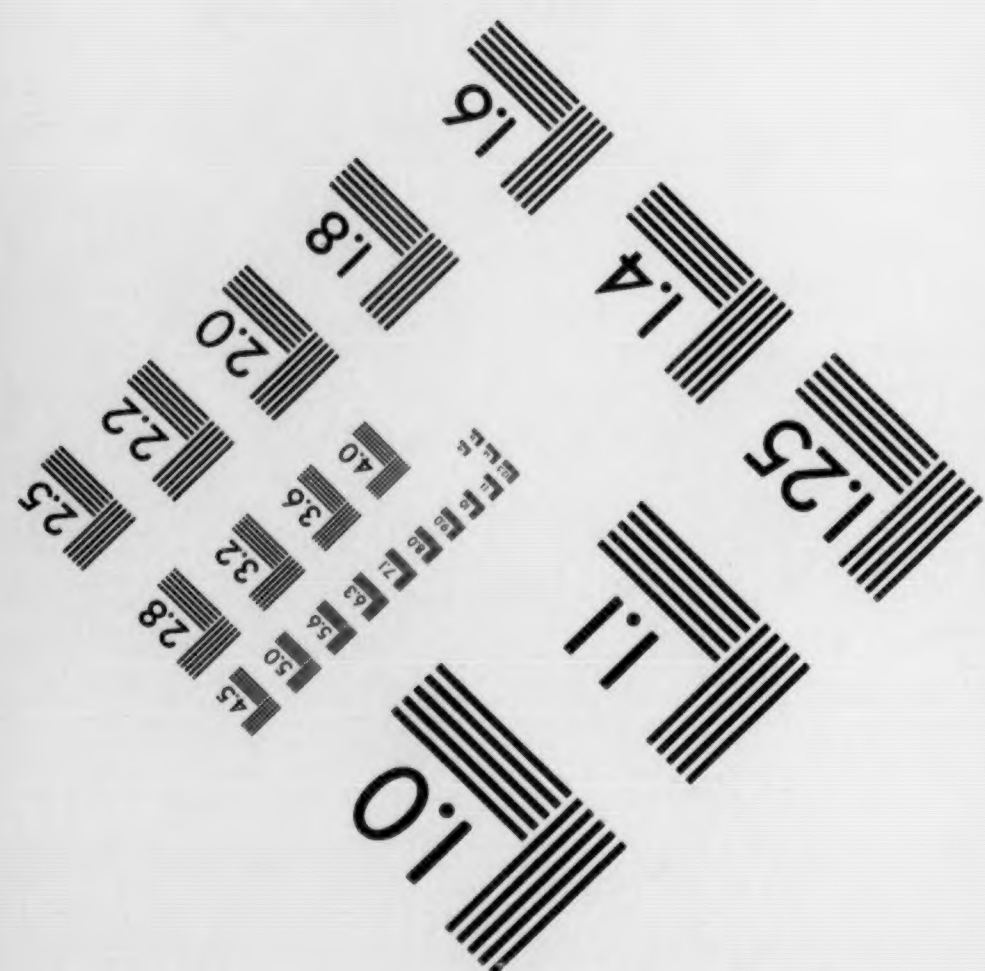
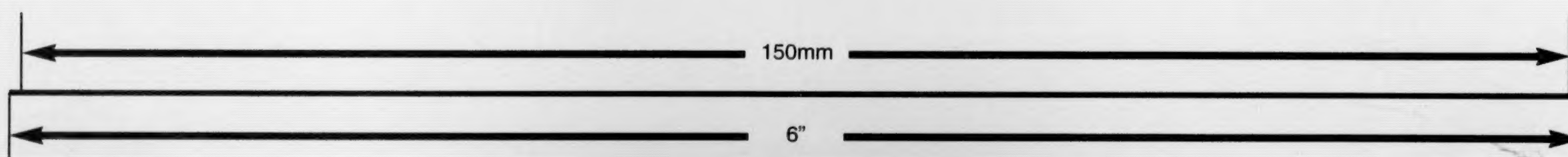
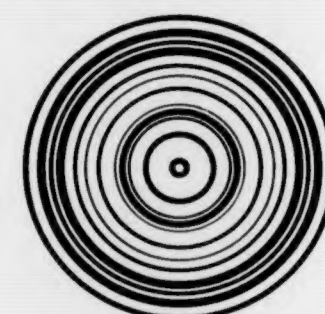
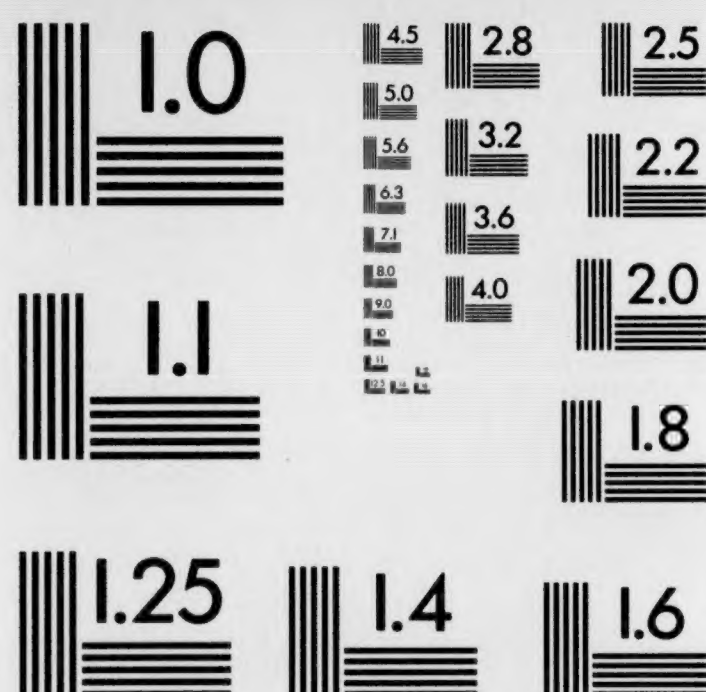
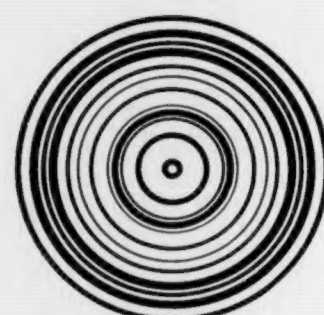
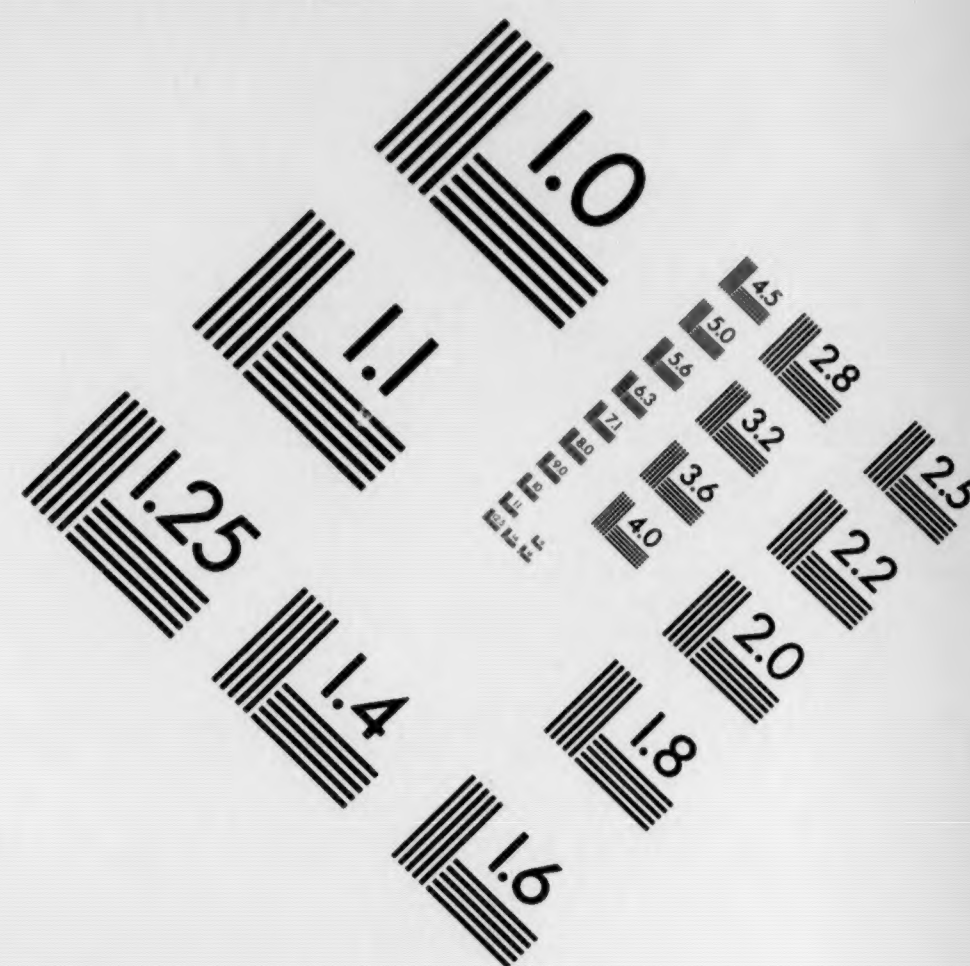
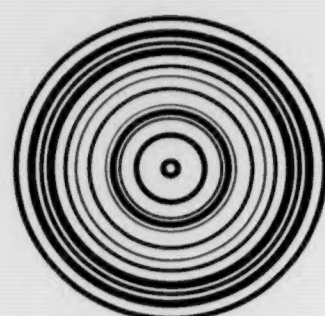
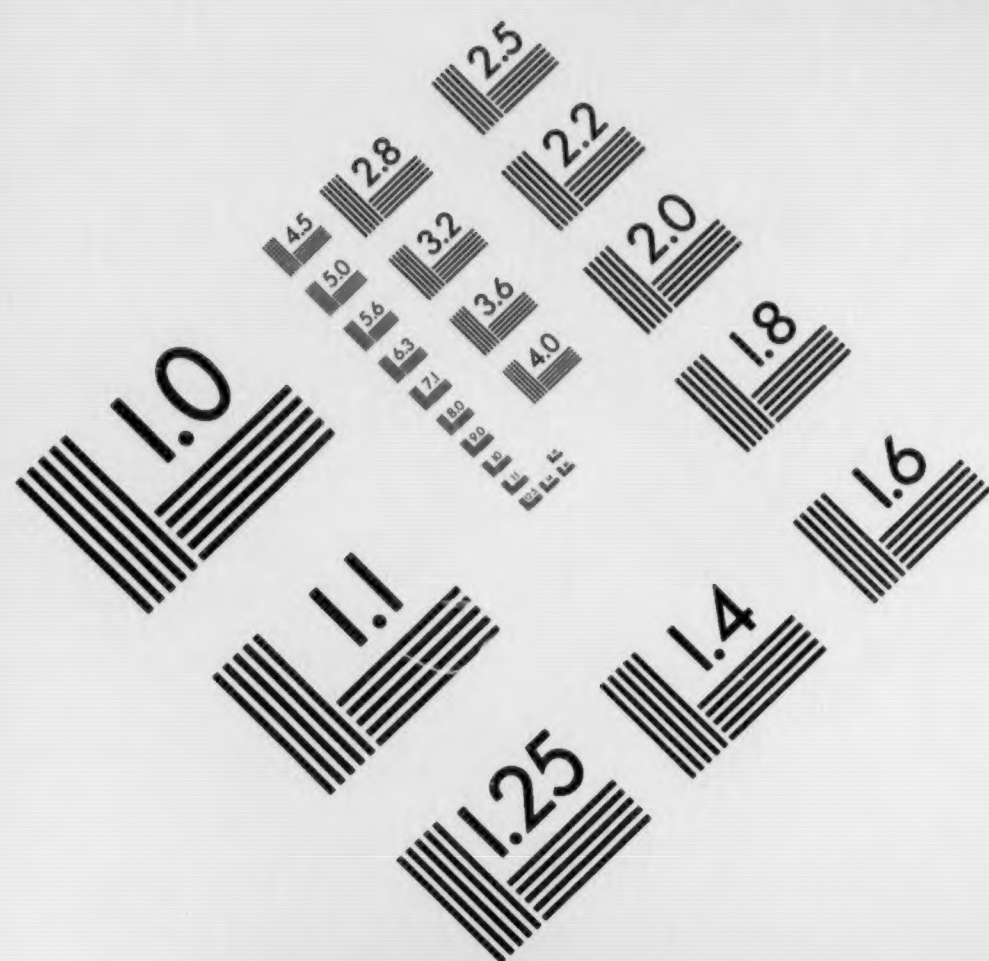

START

CONTROL TEST TARGET for Kodak Quality Monitoring

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww Xx Yy Zz

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.

It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.

Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

A-2289 CAT 800 7403 Rev. 2/00 @ Eastman Kodak Company, 2000 Printed in U.S.A.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT
IMAGING

PRINCE NO. 101
101 Prince

Microfilmed 2005
By the
Center for Jewish History

For
YIVO Institute
For Jewish Research

NEW YORK, NY

Reproduction may not be made
without permission.

YIDDISH DRAMA

PRESERVATION

PROJECT

YIVO
LIBRARY

REEL

Y-2005-1899.12

**Mekhutonim : a shpas in
eyn akt.**

Minsk, 1938.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005-1899.12

Mekhutonim : a shpas in eyn akt.
Minsk : Melukhe-farlag fun Vaysrusland, 1938.
20 p.

1. Belorussian drama--Translations into Yiddish.--lcs
I. Belarus-Minsk

ID : NXYH04-B1887
CALL #: /36556

CC: 9114 DCF: [HBR]

Reduction ratio

X10.0

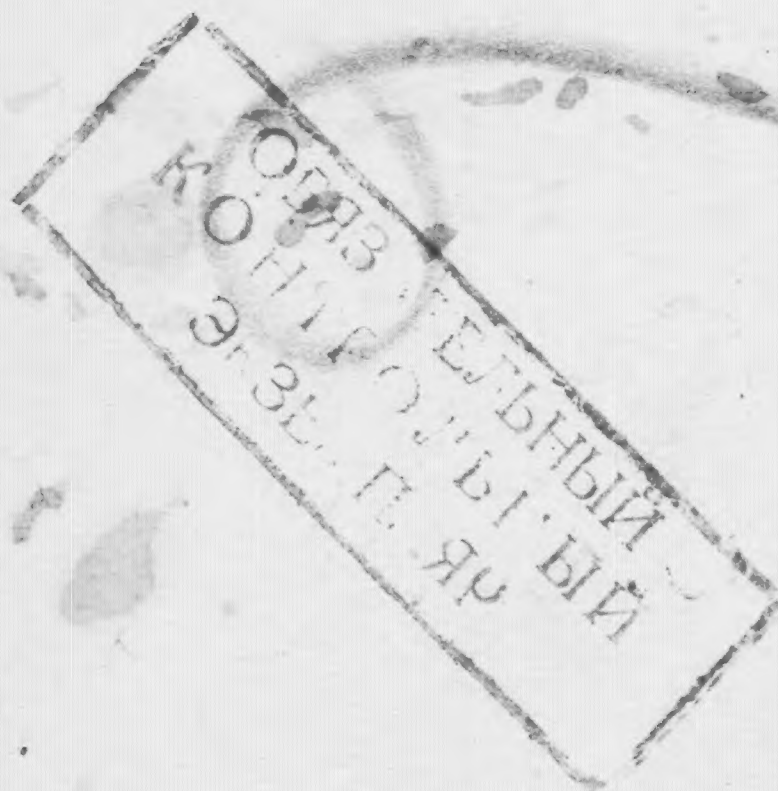
22578

פאר די קרייז פון קינסטלערישער זעלבסטעטיקייט

יאנקא קופאלא

מעכוטאנימ

(א שפאט אינאיינאקט)

מסח - 1938

יאנקא קופאלא

מעכוטאנימ

(א שפאס אין איין אקט)

פון ווייסרוטיש

מעלדוכע-פארלאג פון חסדר
מינסק, 1938

27528

אַנטײלעמער:

מאקסימ קוטאס
פאלאניע-זיין פרוי
מאציקע-זייער זון
טראכים סיניצע
דאמיצעלע-זיין פרוי
קאסייערינקע-זייער טאכטער.

ערשטע דערשיינונג

מאקסימ אליינ ליגט אפן בעט און קוקט זיך ארום

מאקסימ: טפוי, וואָס איז דאָס פאר אַן אַנשיקעניש! אינדערעמעס, ווהינ
האַט מיך פארטריבן דער נייטגוטער? איך לעב יא, אָדער איך לעב
ניט? און עפּשער כּאַלעמט זיך עס מיר. ניינ, ליבינקע מיינע, זאָגט
זיך אייך וואָס איר ווילט דאָס איז נישט מיינ שטוב. בא מיר אינדערהיימ
איז שפינוועבס אינ אלע פיר ווינקלעך און דאָ זע איך נאָר אינ דריי
ווינקלעך. בא מיר אָפּגעטער-יורי אפן ווייסן פערד, מיט א לאנגער
פיסקע און מיקאַלקע אינ א פּעלצענער היטל און דאָ איז גאָר דער
גרויזאמער געריכט... ווארט אָקאַרשט... וואָזוי האָט זיך עס באקו-
מענ? נעכטן וואָלט איך זאָגן איז געווען זונטיק. דער ערשטער טאָג
נאָך טראַיצע. אינדערפרי האָב איך געגעסן בלינעס, דערנאָך האָב
איך זיך צוגעלייגט, דערנאָך, אופשטייענדיק, האָב איך אָפּגעגעסן
ווארמעס און האָב זיך ווידער צוגעלייגט. און דאָ האָט זיך באקומען
דער פּלאַנטער. מיינ פאלאנייע האָט זיך צעפאלאנייעט מיט אזא קראפט,
אז זי האָט בא מיר דעם שלאָפּ אָפּגענומען... לאָמיר זיך דערמאָנען
ווי האָט זיך עס אָנגעהויבן? האָט זי זיך צוגעטשעפעט, פארשטייט
זיך, איך זאָל פירן דעם פערד פּיטערן. פיר, זאָגט זי, דעם גניאדן,
און דאָס פארשטייט זי נישט, אז איך פיר אימ עפּשער א לעצטן מאָל.
צו וואָסער טייל, זאָג איך, וועל איך אימ פירן, אז אלץ איינס וועט
מען אימ צונעמען פאר פאָדאטקעס, אקוראט ווי מען האָט טראכים
בהיימע צוגענומען. איך וויל נישט, האָב איך געזאָגט, און זי, דו מוזט
וועלן. און איך-נישט. איך וויל נישט, איך פיר נישט... איז זי אפ מיר
אָנגעפאלן און ארופגעפאלן... דו ביסט אזעלכער און אזעלכער. דו ביסט
א ליידאק, דו ביסט א פויליאק... דו און דו. ווען איך וואָלט דיך נישט קאָנען
און וואָלט זיך צונויפגעגאנגען מיט טראכים סיניצע, וועלכער האָט גע-

שאדכנט זיך צו מיר, וואָלט איך עפּשער, ווי א פריצטע געלעבט. און פאר דיר, גוילעם... ווי זי האָט געזאָגט „גוילעם“, נון, מינע טייערע— ווי וואָלט איר געטאָג? ווען אפילע איר זינט אינדערעמעס א גור- לעם, וואָלט אייך אויך נישט אָנגענומען געווען, מע זאָל אייך שטעכען די אויגן מיט אזא טשינ, און נאָך ווער? די אייגענע, די ליבלעכע ווייב! ווי איך האָב נאָר, הייסט עס, דערהערט דאָס וואָרט „גוילעם“, האָט דאָס מיר דערנומען ביז דער זיבעטער ריפ. שפּרינג איך דאָס אראָפּ פון בעט און כאפּ פון זיך אראָפּ דעם פאס און טראכט זיך מיר... און זי, נישט איצטער געדאכט, די ווייב מינע, פוילט זיך נישט און כאפט די לאָפּעטע... אָכ, מינע טייערע, וואָס עס האָט זיך אָפּגעטאָג. דער אשמעדיג אליינ האָט אזוינע לאָפּעטעס אויסגעטראכט. האָב איך זיך אָבער געגעבן אן איינע! האָב זי צעשפּאַלטן אפּ פּיצ פיצעלעך, האָב זי פארברענט, און דאָך ווי נאָר עפעס וואָס— די לאָפּעטע איז ווידער דאָ אינ ווינקל, שטייט זיך באמ שוועל צווישן די קאָטשערעס און ווילקעס— אן אומגליק א גרויסער! הייסט עס, ווי איך דערזע נאָר, אז זי נעמט אינ דער האנט— אויסגעריסן זאָל דאָס ווערן— דעם היל- צערנעם פיסטאָלעט, ווי איך... וואָס איך? איך זע, אז מיר איז זי נישט בייצוקומען, כאפּ איך דאָס פעלצל אונטערן פאכווע און א שפרונג דורכן פענצטער... א גליק, וואָס דער פענצטער איז געווען אָפּן. נאָר נישט מינע, מינע טייערע, אז איך אנטלויפ, וויל איך בין פון די שרעקעדיקע, ווי זאָל איך אייך זאָגן, דאָס טו איך מיר זיך גלאט אזוי, פון איידלקייט וועגן. וויזשע? איר זעט דאָך, אז איך האָב פאר קיינעם קיין מוירע נישט! נאָר ווי יענער זאָגט— דער וואָלף האָט מוירע פארן כאזער? ער האָט פיינט זיין קוויטשער!.. איז, הייסט עס, האָב איך זיך אזוי ארויסגעראטעוועט פון שטוב און בין זיך מיר אזוי פאוואָלינקע אוועק איבערן דאָרפ. איך זע— עס זיצט זיך מיר אזוי אפּן באנק טראכט סיניצע, מיט א האלבער קווערטל אינ האנט— בראנפן, ווי גלאָז, וואָס שפיגלט זיך אָפּ אפּ דער זון. „אכ, מינע קוטאסיקל, און איך טראכט און טראכט, מיט וועמען זאָל מען די האלבע קווערטל אריינקוילען“. פארשטייט זיך, אז איך בין נישט קיין איינגעשפארטער— האָבן מיר זיך אזוי צוגעזעצט. אויסגעליקעט איינ האלבע קווערטל, איז מען צוגעטראָטן צו א צווייטער, צו א דריטער און איצט, ווי איר זעט, געדענק איך נישט, וויאזוי איך קום דאָ אינ דער פרעמדער שטוב. (איינשטאַמיריק) און עפּשער, אז איך וועל איינ- שלאָפן, וועל איך ערשט אינ כאָלעם זען, ווער איך בין און וואָס איך בין (שלאָסט איינ).

צווייטע דערשיינונג

מאקסימ און קאטיערינקע

קאטיערינקע (יאָנטעוודיק אָנגעטאָג. אינ די הענט בלומען. אסנ קאָפּ א בלומען-קראנצ. לויפט אריין אינ שטוב. זינגט):

אוי, הער, מאמע, הער,
ווי א כעוורע יונגען
אינ א פריילעך געסעלעך
האָבן זיך צעזונגען.

דרייט זיך באמ שפיגל. פעסטיקט צו א בלימל צו דער ברוסט

כא, כא, כא... האָב איך זיך עס היינט אויסגעפוצט, אקוראט ווי א קאלע צו דער כאסענע. (זינגט)

מאמע, מאכסט מיך כאסענע—
זאָלסטו אָבער וויסן:
נישט שאדכן מיר קיין שיקער—
דיך וועט דערנאָך פארדריסן.

ווען עס דערזעט מיך מאצייקע— איי וועט ער זיך דערפרייען. אכ, ווי ער נעמט ארום און ווי ער קושט זיך— וואָלט זיין נאָר מיט ווע- מען! נישט לאנג האָבן מיר אינ צייכן געשפילט, אינ פעלד געטריבן און פלוצלינג— נא דיר— עס ברענט אינ אימ און לויפט שוין נאָך נאָך מיידלשע קליידלעך. דער נישטגוטער ווייס אימ, פונוואנען נעמט זיך עס בא אימ? ער נעמט דיך ארום און הייבט דיך אָן דריקן, גייסטו אויס פון די קויכעס— אָט כאלעשסטו. און הייבט ער דיך אָן צו קושן איז קושט ער און קושט ער אָן אן עק און אָן א סאָפ. דער פאָנעם הייבט אָן צו ברענען, ווי מע וואָלט דיך מיט קראָפּעווע צע- שמיסן... אכ, מאצייקע, מאצייקע, וואָס קלעפסטו זיך אזוי פעסט צו מיר— עס זאָל זיך כאליעל נישט פארקאָכן בא אונדז א קאשע. (זינגט)

טאָכטערל מינע,
יונגינקע מיין,
זוכ און קוק אויס
זיך דיין ליבן.
מאמינקע מיין,
טייערע מיין,
געזוכט
און שוין אויסגעקליבן.

אוי, וויי איז מיר דער טאטע ליגט אין בעט, און איך האב געמיינט,
אז ער איז אוועק. א נעס, וואָס ער שלאָפט. פאר אזא געשפרעכ
וועגן זיך און מאצייקען וואָלט איך געכאפט א פאַרציע. (דרייט זיך
ארום שפּיגל, פאסט צו דעם קראנץ און זינגט)

איך גאָרטן איז א קאטשקע,
איך גאָרטן איז א קאטשקע,
ליב מיך, ליב מיך, ליבניקער,
כאָטש איך בין א באטראטשקע.

איך אונדזער גאָרטן מיאטע,
איך אונדזער גאָרטן מיאטע,
זאָלטו פון מיר נישט ווייכע,
כאָטש איך בין נישט קיין רייכע.

א פויגל טרילעט איך גאָרטן,
א ניגנדל א זיסנ...
ליב מיך, ליב מיך, ליבניקער,
כאָטש איך בין נישט קיין קישנ.

איך גאָרטן שטייט א כאטע,
איך גאָרטן שטייט א כאטע,
די מאמע וועט געוויס זיך
צעקרינג מיטן טאטן.

דריטע דערשיינונג

מאקסימ, קאטייערינקע, דאמיצעלע

דאמיצעלע: (קומט אריין מיט עמער וואסער און שטעלט זי באם שוועל. צו קאטייערינקע
קען) וואָס כיינסטו זיך, נארעשע, אזוי באם שפּיגל אינמיטן מיט
וואָך. זאָלט מיר שוין די שטוב אופראמען! (אייסעקט זיך באם איווונ ארום
די קאטשערעס).

קאטייערינקע: (ראמענדיק די שטוב) וואָסטו זיך אזוי צעקאכט, ווי די קלאָ-
גערקע באם טויטנ? בין אופגעשטאנען, זיך איינגעוואשן, דאָס קעלבל
ארויסגעפירט, געפיטערט אימ, בלומען אָנגערעיסן, אויסגעפלאַכטן זיך
א קראנץ (ווארפט דעם בעזימ, נעמט אראָפּ דעם קראנץ און פרוווט זיך אימ אָנטאָן
דער מוטער אפן קאָפּ) אכ, סארא פּינינקע, אכ, מאמינקע, ווי סע גייט

צו דיר, אכ, סארא פארשוין, כאָטש פיר זי צו דער כופע. ווען דער
טאטע וואָלט זען, וואָלט ער דיר צעקושט די גלידער.
דאמיצעלע: (אראָפּרייסנדיק דעם קראנץ) טשעפע זיך אָפּ, אָנשיקעניש, אוועק
די צייט פון קראנצן. דער מאמען דינער פאסט א קאפער... און דו—
דו וועסט זיך אָנשפּילן. געדענק מינע רייד. ארבעט, אז דו ארבעטסט
און פלאפל נישט מיטן צונג, ווי א קאלאקאטקע.
קאטייערינקע: (דרייט זיך מיטן בעזימ און זינגט)

אליין די הימל אונגעראמט,
די פירעס אויסגעשניערט,
אליין האָב איך זיך אויסגעקליבן,
אָט דעם, וואָס איז מיר טייער.

דאמיצעלע: וואָס מאַליעסטו זיך, וואָס דרייסטו זיך, ווי אפּ הייסע קיילן.
נעם די טישטעכ און גרייט צום טיש. צייט צו עסן אָנבײַסן.

קאטייערינקע: (גרייסנדיק צום טיש) וועק אפּ דעם טאטן, מאמע, ער וועט
אזוי די גאנצע באלעבאטישקייט פארשלאָפּן.

דאמיצעלע: (טראָגט צום טיש א פּינקאָכ, בלינעס) זאָרג וועגן זיך, דו זאָלט
עפעס נישט פארשלאָפּן. פארן טאטן נישט זאָרג.

קאטייערינקע: און ווער האָט דעם פּינקאָכ און די בלינעס אָנגע-
באקט?

דאמיצעלע: טראכים, טראכים, שטיי אפּ! גענוג צו וואלגערן זיך איך
בעט! אינדראסן איז שוין האלבער טאָג. אפּן טיש איז שוין צוגע-
גרייט דער אָנבײַסן. שטיי אפּ! (קוקט זיך צו צום פעלצל) סונדאנען
קומט צו אימ א פעלצל?

קאטייערינקע: זע נאָר, טאקע נישט אונדזערער. עפּשער האָט דער טאטע
זיך מיט וועמען געביטן?

דאמיצעלע: נישט געווען מיט וועמען זיך צו בייטן. נעכטן איז ער האלבע
נאכט א שיקערער געקומען. קאמ אימ איך בעט אוועקגעלייגט.
(טרייסלט אימ) שטיי שוין אפּ, נישט אופשטיין זאָלטו. איך וועל נעמען
די לאַפּעטע...

מאקסימ: (אופכאפּנדיק זיך און ציילעמענדיק זיך) טפוי זאָלטו ווערן. ווידער די
לאַפּעטע. דער שעד זאָל זי צונעמען (דאמיצעלע און קאטייערינקע שפּרינגען
אָפּ דערשלאָקענע פון בעט. בירדע פאר אמאָל).

דאמיצעלע: דאָס איז דאָך נישט טראכים.

קאטייערינקע: דאָס איז דאָך נישט דער טאטע!

מאקסימ: (רייבנדיק די אויגן אָנגערעזט) אָט האָסטו דיר. איך א פרעמדער

שטוב, בא א פרעמדער ווייב און אַנשטאַט א ליבליכע זון איז עפעס
א באשעפעניש אין א קליידל.

דאמיצעלע: (צוקוקנדיק זיך) דאָס איז דאָך אונדזער מעכטן-מאקסימ
קוטאס.

קאטיערינקע: כא-כא-כא... דער טאטע איז אינעם פעטער מאקסימען מע-
גולגל געוואָרן. כא-כא-כא... א גילגל, א גילגל.

מאקסימ: (זעצט זיך אפן בעט, צודעקנדיק זיך מיטן פעלצל) וואָס טוט זיך דאָ?
דאָס איז דאָך טראכטן שטוב און טראכטן ווייב (צו דאמיצעלע) מיין
טייערע דאמיצעלע, צי ווייסטו ניט, וועלכע שיידימ האָבן מיך אהער
פארפירט?

דאמיצעלע: איך וועל באלד די מאנירן דינע פון דיר ארויסקלאפן.
וועסט א צענטן פארזאָגן, ווי פרעמדע ווייבער אריינצונארן, קומען
צו זיי נאָך האלבע נאכט (גייט צום אויוון, נעמט איך דער האנט א לאַפעטע).

קאטיערינקע: (אָנדערווייט) געהאט איין טאטן און איצטער האָב איך צוויי.
מאקסימ: (ניכטערט זיך אויס) דער ניטגוטער האָט מיך אריינגעפירט אין א
פיינער צאָרע. וואָס וועט זיך נאָך אָפטאָן, ווען מיין פאלאניע און
טראכטן דערווייט זיך!

דאמיצעלע: (ווארפט זיך אפ מאקסימען מיט דער לאַפעטע) איך פרעג בא דיר,
וואָס האָסטו צו מיר געהאט? אריינגעריסן זיך אין א פרעמדער שטוב! א?
מאקסימ: איך פרעג זיך אליין: וויאזוי האָב איך זיך אריינגעכאפט אין
א פרעמדער שטוב, וויאזוי?

קאטיערינקע: כא-כא-כא... און איך וועל פרעגן בא דער מאמע און
בא דעם פעטער, פארוואָס איז בא מיר צוויי טאטעס?

דאמיצעלע: (דורך טרערן) גאָט מייןער, פאָטערל. פארוואָס קומט עס מיר.
אומזיסט און אומנישט זאָל אזא אומגליק אראָפּפאלן אפ מיין קאָפּ.
אז מע וועט זיך דערווייטן אין דאָרפ, וועל איך זיך דאָך אפ דער
גאס ניט טאָרן ווייזן. מע וועט מיר דעם פאָנעם פארשפיינען און איך
וועל ווערט זיין. דו האָסט, געלויבט איז גאָט, אן אייגענעם מאן, א
טאָכטער, וואָס שטייט אין שידוכים, איז נא דיר אין מיטשקע
דרינען... טיילויל איינער, וואָלט איך כאָטש מיט א פינגער ווען ניט
איז צו דיר געוואָנקען. (דראָט מיט דער לאַפעטע) אכ דו, בראָדיאגע אומ-
גליקלעכער, וואָלט גייענדיק אהערצו בעסער דעם קאָפּ צעבראָכן,
הענט און פיס, אפ קוליעס וואָלטו קומען!

מאקסימ: כיי וואָלט מיך די מאמע באַדנדיק א קלייניקן דערטרונקען,
איידער אריינפאלן אין אזא צאָרע. וואָסער טיילויל האָט מיך אהערצו
פארפירט?

דאמיצעלע: איך זאָג דאָך דאָס... ווען עס דערווייט זיך מיין טראכטן.
מאקסימ: ווו טו איך זיך אהין, ווען עס דערווייט זיך מיין פא-
לאניע.

קאטיערינקע: ווי וועל איך זיך איצטער קושן מיט מאצייקען?
דאמיצעלע: (איז מארצווייטלונג) דאָס האָסטו, שערעצ מעשורעצ, פארקאָכט
די קאשע. די ערד זאָל דיך ניט טראָגן, לאָבוס איינער, בעזבושניק.
און רעכנט זיך נאָך א מעכטן. וואָלט כאָטש, גאזלען, באציטנס
אוועק אהיימ, אז מייןע אויגן זאָלן דיך ניט אָנקוקן, ניט ווארפן זיך
אפ פרעמדע אויגן.

מאקסימ: ניט איך, נאָר דו, מעכאשייפע, ביסט שולדיק, וואָס איך מיין
שטוב און איך דיין שטוב איז א גענעם באשאפן... און זי איז נאָך גע-
רעכט. וואָס האָסטו מיך צוגעלאָזן צו דער בעט, ווען דו זעסט, אז
איך-בייניט איך?

דאמיצעלע: (פארשטעלט דעם פאָנעם מיט די הענט, דורך טרערן) איצט איז מיין
לעבן מיט טראכטן מער קיין לעבן ניט. אפ אייביק פארשפילט...
איך גיי זיך טרינקען, און זאָל נעמען א סאָפּ (וויינט, אָנשפארנדיק זיך אָ-
לאַפעטע).

מאקסימ: וואָס עס וועט זיך נאָך אָפטאָן אינדערהיימ. פארמיקסט זיך
אפן גאנצן לעבן. אפ אייביק פארשפילט די רוקייט מיט מיין גוטער
פאלאניקען. אפ וואָסערע שווארצ יאָרן דארף זי איצט אזא מאן. גע-
בליבן נאָר איין אויסוועג, קעדיי אונדז ביידן צו בארוקן: דער
פאס איז דאָ-איך גיי זיך הענגען (אראָפּגעלאָזן דעם פאס און האָט זיך פאר-
טראכט).

קאטיערינקע: (אָנדערווייט) אָט איז אייך באָב מיט אוגערקעס. אונדזער
סימכע מיט מאצייקען קאָן נאָך אמאָל צונויפאלן מיט די טרויער-טעג.
דאמיצעלע: קיין אנדער אויסוועג איז נישט: איך גיי זיך טרינקען. אָנ-
געקומען די לעצטע מינוטן פון מיין לעבן. (צו קאטיערינקע) אז עס וועט
קומען דער טאטע, זאָלטו איך זאָגן, מיין קינד, אז אָט דער איז
שולדיק איך מיין טויט... ווו איז די פאטשיילע? (זוכט די טוכ).

מאקסימ: איך קאָן זיך קיין איינע ניט געבן: איך גיי זיך הענגען-א
סאָפּ מיט אן עק. (צו קאטיערינקע) און דו, קאטיערינקע, אז דו וועסט מיין
פאלאניקען באגעגענען, זאָג איר, טייעלע, אז איך האָב זיך געהאט
גען איבער איר... ווו איז דאָס היטל מייןס? (זוכט דאָס היטל).

דאמיצעלע: (פארבינדנדיק די פאטשיילע) זיין געזונט, טאָכטערל, גריס דעם
טאטן (גייט צום ארויסגאנג).

מאקסימ: (אָנרוקנדיק אפ זיך דאָס היטל) זיך זיך מיר געזונט, קאטיערינקע, גריס מיין פאלאניענע (ווייל אוועקגיין).

קאטיערינקע: (אָנדרויט) און איך האָב געמיינט, אז זיי שפאסן, ערשט ער זוכט מיט אן עמעס דעם פאס (פארשטעלט זיך ביי דעם וועג). וואָס טוט זיך דאָ מיט אַיך? איר האָט זיך פאר דער גאנצער נאָכ גערייט פונ מויער? ווייניק נאָכ, וואָס איר האָט אַינגעזיגט, ווילט איר אפ זיך נעמען נאָכ א צווייטע זינד. בעט זיך איבער דער אָנבלייס ווערט אָפגעקליט און זיך לויפן גאָר טרינקען זיך, הענגען זיך. און אויב אפילע איר וואָלט נישט וועלן שאלעם מאכן, איז אויך גלייכער איבערבייסן פריער, וועט דאן די ארבעט בעסער גיין.

דאמיצעלע: און עפּשער, קאטיערינקע, ביסטו גערעכט. ווי מיינסטו, מעכטונ?

מאקסימ: איך, מעכטענעסטע, מיינ אויך אזוי. איך בויך בא מיר זינגט שוין לאנג דער סאַלאַווי. מיר וועלן פריער איבערבייסן און דער- נאָכ...

דאמיצעלע: מיר וועלן טאקע איבערבייסן און דערנאָכ (אזע זענען זיך ארום טיש און ביסט צו).

דאמיצעלע: (דרייט איבער די סקאוואַרדע) פונ דער זיט, קאַרעו, איז א גוטע גרייניקע. שעם זיך נישט. עס און זאָל דיר זיין צו געזונט.

מאקסימ: (איבעררייטענדיק די סקאוואַרדע) צו וואָס זאָלסטו זיך מאטריעל זיין, מעכטענעסטע. נעם דו בעסער, איך פיל זיך נאָכ פונ נעכטן, נישט אהער, נישט אהיין. מיט איין וואָרט - איך בין זיך מוידע, מעכטער נעסטע. איך האָב צופיל אויסגעטרונקען.

דאמיצעלע: ריכטיק, מעכטונ, איך האָב עס אליין באמערקט. ביסט שלאם געשטאנען אפ די פיס. עס וואָלט כילעבן נישט שאטן איצט אביסעלע.

מאקסימ: אן אויסגעצייכנטער געדאנק. אקוראט, ווי דו, דאמיצעלע, וואָלטט איך מיין נעשאַמע געזעסן און וואָלטט זי אונטערגעהערט, וואָס איר גלוסט זיך?

דאמיצעלע: וואָס איז איך פארשטיי דען נישט? אגעו, פאראן מיט וואָס די נעשאַמע אונטערגעהאלטן. מיינער האָט נעכטן לעקאָוועד יאָג- טעו צוגעגרייט א האלבע קווערטל: ברענג, קאטיערינקע, א פלעשעלע און א גלעזל.

קאטיערינקע: (אריינטראָגנדיק די האלבע קווערטל און א גלעזל) אָט וועלן מיר טרינקען אביסל זיסינקע.

דאמיצעלע: (אָנגיטנדיק און דערלאנגענדיק מאקסימען) טרינק, קאַרעו, וועט

גרינגער ווערן אפן הארצן. איך האָב איך מיין לעבן נישט געטרונקען און וועל נישט טרינקען.

מאקסימ: (אריינגיטנדיק) פאר דיין געזונט, מעכטענעסטע, און פאר דיין קאטיערינקע (ווינקט צו דאמיצעלע) עפּשער וועלן מיר נאָכ אמאָל קרוי- וועשאפט פארפירן. בא מיר מאצייקע, בא דיר קאטיערינקע. (ניט א שטייט דאמיצעלען איין זיט) ווער ווייס מירן זיך נאָכ עפּשער צו דער כופע פירן.

דאמיצעלע: זייער מעגלעך. דאָס, וואָס איינעם איז באשערט, וועסטו צו- פוס נישט ארומגיין און מיט א פערד נישט ארומפאָרן. וואָס איז? מיין קא- טיערינקע, ווי דו זעסט, קאָן מיט איר סייכל און מיט אירע הענט יעדערן ביישטיין.

קאטיערינקע: (פארדעקט דעם פאָנעם מיטן פארטעך) איך וויל נאָכ נישט קיין כאסענע, און מאצייקע, ווייס איך, האלט אויך נאָכ נישט בא כאסענע.

מאקסימ: און איך האָב גאָר אנדערש באמערקט אפ דיר און אפ מאציי- קען. געדענקסט-איך גערטנדל? כא-כא-כא.

דאמיצעלע: דערפאר האָט מען זיך גראָד געדארפט פארגעבן א גאָב. צו פרי האָבן זיך זיך גענומען ארומדרייען. נישט אָפגעטריקנט די מאמעס מילך נאָכ אפ די ליפן.

מאקסימ: און מיר זיינען בעסער געווען, מעכטענעסטע? געדענקסט אמאָל? איך פעלד נאָכ געטריבן... כע-כע-כע.

דאמיצעלע: גענוג שוין דיר, אויסגעטרונקען - האָט ער גענומען בילן.

קאטיערינקע: (אָנדרויט) ווו איז דאָס אהינגעקומען מיין ערשטער טאטע?

דאמיצעלע: וואָסטו געזאָגט?

קאטיערינקע: איך האָב געזאָגט - ווו קאָן דאָס זיין דער טאטע?

דאמיצעלע: אינדערמעסן - ווו איז ער פארפאלן געוואָרן? דאָס האָט דער מעכטונ אלץ אָנגעטאָן. זיך צערעדט דאָ און אפ מיין אלטיטשקן פארגעסן.

מאקסימ: און איך פארברענג דאָ מיט דער מעכטענעסטע, און מיין פא- לאניע קאָן זיך עפּשער אפ מיר נישט דערווארטן.

דאמיצעלע: פארענדיקט, מעכטונ, און לאָמיר גיין. איך - גיי זוכן טרא- כימקען און דו - דיין פאלאניענע. איך האָב אָפגעטראכט - איך וועל נישט גיין זיך טרינקען - דאָס וואסער איז נאָכ זייער קאלט.

מאקסימ: אונ איך האָב אויך אָפּגעטראכט — איך וועל זיך ניט הענגען —
דער פאס קאָן זיך נאָך צערייסן.

קאטיערינקע: אונ איך האָב אויך אָפּגעטראכט, איך גיי זיך צונויף מיט
מאצייקע. אויב ניט — קאָן זיך אימ נאָך אָפּוועלן.
דאמיצעלע: זע נאָר, וואָס איר האָט זיך פארוואָלט! אונ בראַכעט זאָגן
קאָנסטו?

מאקסימ: אָן בייז, מעכטענעסטע, בראַכעט איז ניט קיין וואָלף — וועט אינ
וואַלד ניט אנטלויפן. אונ מאצייקע מיינער איז דער עמעסער כוואט.
דאמיצעלע: דו, מעכטונ, האָסט ווידער פאנאנדערגעלאָזן דעם צונג.
טרינק אויס אונ לאָמיר גיין. ווו איז די לאָפּעטע?
מאקסימ: (אויסטרינקענדיק) מיר גייען... מיר גייען, זאלבענאנד — איז פאָרט
אביסל זיכערער. (ביידע אָפּ. דאמיצעלע מיט דער לאָפּעטקע).

פערטע דערשיינונג

קאטיערינקע: (איינ) כאַכא-כא. אָט איז א קאָמעדיע. די מאמע האָט
פארלאָרן דעם טאטן, דער פעטער — די מומענ... כאַכא-כא. אז זי
וועלן געפינען איינע די אנדערע — אָט וועט עס אוועק אן ארבעט מיט
די לאָפּעטעס... כאַכא-כא. ווען עס קומט אהער מאצייקע, אָט וואָלט
מיר זיך אָנגעלאכט. (שפרינגט אונ זינגט)

ווער איז גאָרטן, ווער איז באָב —
האָט זיך היינט פארקאָכט א קאשע,
ווער וועט כאפן היינט א באָד?
ווער וועט קריגן אויסגעוואשן?

אפן הויף דער הונט צעבילט זיך,
גייט מיינ טייערער אונ צילט זיך,
אכ, עס פילט זיך, אכ, עס פילט זיך —
ס'האָט מיינ הערצעלע צעשפילט זיך.

זאָל איך מיט מאצייקעלען
היינט אביסל ליבער זיין?
זאָל איך עפשער אופווארטן,
עפשער אופווארטן צי ניינ?

(בעט איבער די בעט) ביזוואנען וואָס, דארף מען די בעט ברענגען אינ
אָרדענונג. זי איז אזוי צוקלאטשעט, ווי אפ איר וואָלטן געשלאָפן א ראַטע
סאָלדאטן (זינגט)

מיינ קישעלע, מיינ קישעלע
איז פון ווייכע פעדערן;
א קלאַרינקע, א ציכטיקע —
אָבער ניט פאר יעדערן.

וועמען ליב איך, וועמען ליב איך?
נאָך וועמען טו איך בענקען?
א קישעלע א ווייכטיקע
אָט יענעם וועל איך שענקען.

ווען אָנגעפאָרן, אָנגעפאָרן,
איז מיינ ליבער שפעט —
זיינען דאן די קישעלעכ
געלעגן ניט פארבעט.

מיינ ליבינקער, מיינ טייערער,
אָט זע איך אימ — ער פאָרט...
לאָמיק מיינע קישעלעכ
צעלייגן אפ אן אָרט.

פינפטע דערשיינונג

קאטיערינקע אונ מאצייקע

קאטיערינקע: (אָפּשפרינגענדיק פון טיר) דאָס ביסטו, מאצייקע?
מאצייקע: דאָס בין איך, קאטיערינקע.
קאטיערינקע: (לאכט) מאצייקע איז געקומען צו קאטיערינקע. נאָך וואָס
ביסטו געקומען, מאצייקע?
מאצייקע: איך בין געקומען צו קאטיערינקע, קעדיי צו דערוויסן זיך,
צי וויל קאטיערינקע כאסענע האָבן מיט מאצייקע. איך האָב געבראכט
א קאפּעלע... אָט!
קאטיערינקע: אונ דו וועסט ניט כאפן קיין טרוקענע באָב פון דער
מאמע?

מאצייקע: דאָס האָט היינט דער טאטע געכאפט א באָד פון דער מאמע:
 ער האָט אינדערהיים נישט גענעכטיקט.
 קאטייערינקע: אונ מיינ טאטע וועט ערשט כאפן א גאָב, וויל ער האָט
 אויך איידערהיים נישט גענעכטיקט.
 מאצייקע: ווייסטו וואָס—איז לאָמיר צוליב דעם גיין א טענצל.
 קאטייערינקע: דערלאנג, מאצייקע.
 מאצייקע: דערלאנג, קאטייערינקע. (מאצייקע טאנצט. קאטייערינקע זינגט)

זיבן יאָר געוואלגערט זיך,
 זיבן יאָר געקליבן זיך,
 שאכ־מאכ־סטופע —
 פיר מיכ צו דער כופע.
 אפ מיינ סאמאפריאלקע
 דרייען זיך די שפולן,
 ליב איך מיינ געליבטן,
 מיט א הארץ א פולן.

שאכ־מאכ־סטופע —
 פיר מיכ צו דער כופע.
 נישט ועצ זיך צו מיר נאָענט —
 איך האָב אביסל מוירע,
 אינ האנט א האנט פארהאלטן
 איז אויך דעם אן אויירע?
 שאכ־מאכ־סטופע —
 פיר מיכ צו דער כופע.

קאטייערינקע: (אינ אזארט) אונ איצט—א „ציגלנערנ“, מאצייקע!
 מאצייקע: דערלאנג די „ציגלנערנ“, קאטייערינקע!
 קאטייערינקע: כאטש מיכ! (טוט אפ זיך אָן מאצייקעס היטל און טאנצט, מאצייקע רעדט—
 יאָגט קאטייערינקע און קושט זי.)

זעקסטע דערשיינונג

טראכים: (רעדזענדיק, ווי מאצייקע און קאטייערינקע קושט זיך. צו מאצייקע) גאָסטו
 דאָ, טייל, צעמאכט פון מיינ קאטייערינקע?
 מאצייקע: (שפרינגט אָפ) איך... איך... גאָרישט... מיר זינגענ... מיר טאנצט
 מיט קאטייערינקע א „ציגלנערנ“.

קאטייערינקע: ריכטיק, ריכטיק, טאטינקע. מיר טאנצט מיט מאצייקע
 א „ציגלנערנ“, א סימענ—בא מיר איז נאָך דאָס היטל אפן קאָפ.
 טראכים: איר זאָלט מיר אינ א שיינעם פרימאָרגן זיך נישט אָנטאנצן קיין
 ציגלנערלעכ... אירט בא מיר האָבן.
 פאלאניי: (צו מאצייקע) סט'געזען דעם טאטן?
 מאצייקע: יאָ, איך האָב געזען דעם טאטן. ער האָט זיך ארומגעדרייט מיט
 דאמיצעלעך הינטער אונדזער שטוב.

טראכים: אונ מיר מיט דער מעכטענעסטע זינגען צוגעגאנגען צו דער מאָנאָ—
 פאָלקע אונ האָבן אפ אזא אויפן זיך געמוזט פערלן מיט זיי. (גייט צו צום טיש)
 וואָס איז דאָס פאר א פלעשלעכ?
 קאטייערינקע: דאָס האָט די מאמע דעם פעטער מאקסימען מעכאבעד
 געווען. ער האָט בא אונדז היינט גענעכטיקט.
 פאלאניי: (אָנאויט) א דאנק דעם אויבערשטן: הייסט עס—נישט איך
 אליין האָב געזינדיקט.

טראכים: (אָנרעדזיט) אזוי. הייסט עס, מיינ דאמיצעלע איז אוא, ווי
 איך. (צו פאלאניי) זיך, מעכטענעסטע, וועסט בא אונדז פארברענגען
 א וויללע. ווו וועט ער אהינקומען, אויב ער איז דאָ היינט געווען?
 פאלאניי: זאָל איך דער טייל נעמען, וויבאלד ער שלעפט זיך אומ
 אונ נעכטיקט אינ פרעמדע הייזער.
 טראכים: שטילער, שטילער, מעכטענעסטע, דערמאָן שוין בעסער נישט.
 זעצ זיך צו אונ לאָמיר בעסער אויסטרינקען צו גלעזעלעכ. (דערלאנגט
 א האלבע קווערטל און טרינקט מיט פאלאניי.)

מאצייקע און קאטייערינקע אָנרעדזיט פארברענגען לאכנדיק

פאלאניי: ער וואָסערע שיידימ האָבן אייך געטראָגן צו מיר אינ שטוב.
 טראכים: יאָ, יאָ. אונ די מעכטענעסטע האָט מיך פריינטלעך אריינגע
 געלאָזן.
 פאלאניי: וויאזוי האָט זיך עס באקומען—איך הייב נישט אָן צו פאר-
 שטיין.
 טראכים: אונ איך, כאָטש איך בין נישט אבי ווער—זאָל איך עפעס גע-
 דענקען.
 מאצייקע: מיט איין וואָרט—אָן א האלבער קווערטל וועט איר זיך דאָ
 נישט פאנאנדערקלייבן... כאטש—כא.
 פאלאניי: (צו מאצייקע) וואָס האָט עס צו דיר? דער, וואָס טרינקט נישט,
 דער זאָגט נישט לעכאִים.
 טראכים: דערפאר, מעכטענעסטע, לעכאִים.

פאלאניע: זאל זיין צו געוונט, מעכטונ, צו געוונט.
טראכט: און איצט עפּשער א טענצל, מעכטענעסעט?
פאלאניע: זאל זיין אזוי, מעכטונ—צי אפ איין פוס הענגען, צי אפ
ביידע—איין שווארציג!
מאצייע: ווי איז דיר נישט מעס, מאמינקע. איידער דו מיטן פעטער, איז
שוין עפּשער גלייכער, איך זאל מיט קאטיערינקע טאנצן.
טראכט: דאס איז נישט דיינ אייסעק, קונדעס איינער. זע נאָר, ווי ער
האָט זיך דאָס צוגעשארט צו קאטיערינקע... דערלאנג, מעכטענעסעט,
די לעוואָניכע.
פאלאניע: דערלאנג, מעכטונ, דערלאנג (טראכט און פאלאניע טאנצן)

אכ ליאוואָניכע, ליאוואָניכע נישט פיינ,
שיט אינ דינע קרויט אביסל זאלצ אריין.
פארן שטיפ־זון איז די שטיפ־מאמע א שלעכטס:
גייט אימ עסן נישט געזאלצענע געקעכצ.
נאָר דער שעד דעם שטיפ־זון נישט פארגעסן:
גייט אימ נישט געזאלצענע—ער פרעסט.

זיבעטע דערשיינונג

מאקסימ און דאמיצעלע ווארפן זיך מיט דער לאָפּעטע צו די טאנצנדיקע
דאמיצעלע: וואָס איז עס פאר א שפּרינגען אינ מיינ שטוב?
טראכט און פאלאניע: (אָפּשטעלנדיק די טענצל) מיר... מיר... האָבן
אזוי זיך... סע האָט זיך אונדז פארגלוסט טאנצן.
דאמיצעלע: (צו טראכטען) וווּ ביסטו פארפאלן געוואָרן אפּ א גאנצענער
נאכט?
טראכט: און דו? מיט וועמען שלעפסטו זיך ארום, אז דער מאן איז אינ־
דערהיים נישטאָ.
דאמיצעלע: (דראָענדיק מיט דער לאָפּעטע) איך פרעג בא דיר, פארשטאָכענע
אויגן, פארוואָס האָסטו אינדערהיים נישט גענעכטיקט?
מאצייע: מומע, שרייט נישט אזוי אפּן פעטער, עס האָט אימ שוין גע-
קלעקט פון דער מאמע. זי האָט אימ מיטן לאָפּעטע אָנגעשראָקן.
דער פעטער האָט בא אונדז גענעכטיקט.
פאלאניע: (כאפּנדיק די לאָפּעטע, צו מאקסימען) נו, קאוואלערטשיקל, זאָג מיר,
מיט וועמען האָסטו זיך ארומגעדרייט?

קאטיערינקע: מומע, נישט שרעקט אזוי דעם פעטער. ער האָט... ער ווייט
דעם טאם פון דער מאמעס לאָפּעטע: ער האָט בא אונדז גענעכטיקט.
פאלאניע: (צו דאמיצעלען) נו, צאדייקעס, דאָס פירסטו מיינ אלטן פון וועג
אראָפּ. ווי שעמסטו זיך נישט... מיר איז אלץ באוואוסט. געוויילטיקט
אימ מיט פיינקוכן, מיט בראנפן, אומפארשעמטע. א גאסטפריינטלעכע
געוואָרן מיטאמאָל.

מאצייע: מאמינקע, דו האָסט דאָך דעם פעטער אויך געוויילטיקט—א
פיינקוכן, און א האַלבע קווערטל.
דאמיצעלע: (צו פאלאניע) איך ווייט ווער דו ביסט, מיינ טייערע, מיט!
פרעמדע מאנען שלאָגסטו אָפּ. און ווארפט נאָך יענעם אופ, אויב
א מענטש האָט א טאָעס און נעכטיקט איבער.

טראכט: אָבער, מיינ טייערע, אָבער צוליב א טאָעס בין איך אינ דעם
מעכטנס שטוב אריינגעפאלן. איך כאפּ זיך אופ אזוי אינדערפרי, און
די מעכטענעסעטע, זאל זי זיין געוונט, וועקט מיך מיט דער לאָפּעטע.
פרעג איך טאקע, וואָס בין איך שולדיק?

מאקסימ: איך קאָן נישט דיינ נאטור, גאזלען איינער? דורך א טאָעס! דורך
א טאָעס! האָט מיך אָנגעטרונקען און איז אליין אוועק אינ מיינ שטוב
נעכטיקן.

טראכט: און ווער האָט געבראכט די צווייטע האַלבע קוואָרט, קעדיי מיך
אָנצושיקערן? וואָס? וועסט עפּשער זאָגן, אז איך זאָג ליגן? און דער-
נאָך—וווּ האָט דיר דער נישטגוטער פארטראָגן, ווען איך האָב אזוי
גוט געהאט אינ לאָמפּ.

פאלאניע: (צו דאמיצעלען) און איך האָב געמיינט, אז איך האָב עפעס א
רעכטן מעכטונ און א רעכטע מעכטענעסעטע. קומען אמאָל אריין—
אנטליי מיר א רעשעטע, אנטליי מיר א טעפל. אלץ געגעבן און
זי דאנקט מיר אזוי אָפּ. זי נעמט אָפּ בא מיר—און וועמען—מיינ איי-
גענעם, דעם איינציקן מאן.

דאמיצעלע: אזוי... סארא גוטס, קאָנסט מיר נישט זאָגן. דאָס זאל
קאטיערינקע איר העלפּן שניידן, דאָ זאל מען איר העלפּן די מיסט
פאנאנדערטרייסלעך. און מיינ קאטיערינקע האָט איר עפּשער ווייניק
געהאַלפּן? און איצט איז זי מיר אזוי דאנקבאר און באצאָלט מיר
אזוי... אָפּנארערן... פארוואָס טראָגט דיר נאָך די ערד?

פאלאניע: פיאוקע שווארצע, פארוואָס לייכט אפּ דיר די זונ?
דאמיצעלע: שוויג, וואָרעם איך וועל דיר די טרייפּענע אויגן ארויס-
רייסן.

פאלאניי: ע: אויב דו וועסט נישט אנשטומט ווערן, וועל איך דינע גרייזע-
לעך אויסגרייזען.

דאמיצעלע: אָט האָסטו דיר, אָט איז דיר (רוקט איר א פינג).

פאלאניי: ע: (דאָס זעלבע) נא דיר, נא, וואָס געשמאק?

דאמיצעלע: (אָנגענומען פאלאניי'ען פאר די האָר) דו וועסט מיר אפ ווייטער
נישט טראָגן דינע קאָלטנס.

פאלאניי: ע: (דאָס זעלבע) איך וועל דיך, אויסווארפן, אָפשייטלן, ווי א ליפע.
טראכט: (אָנגענומען פאלאניי'ען) גענוג, מעכטענעסטע, גענוג. דו וועסט זיך
מיט איר נישט ספראווען, מיט דער ארורע. זי איז מיר שיר דעם טויט
נישט דערגאנגען.

מאקסימ: (אָפּשליענדיק דאמיצעלע'ען) קאָכ זיך נישט אזוי, מעכטענעסטע, נישט
נאָר דו, מיר איז שווער זי צו באַרויקן. א פינקייט, וואָס זי האָט
די לאַפעטע אינגעלעזן.

פאלאניי: ע: (דראָט דאמיצעלע'ען מיטן פויסט) דו וועסט נאָך געדענקען, סיידן איך
וועל אפ דער וועלט נישט זיין.

דאמיצעלע: איך וועל דיך אָנלערנען!

טראכט: (צו מאקסימען) און דו אויך? נישט אויסגעהאלטן. איך מיינער זיך
אריינגעריסן.

מאקסימ: און ווער האָט דער ערשטער מיינע אָפגעשליעפּט-הא?

טראכט: (דראָנדיק מיטן פויסט) א צווייטן מאָל וועסטו זיך בא מיר אָנ-
רייסן! וועסט כאפן א פאָרציע.

מאקסימ: (דאָס זעלבע) פרוו, גיוויק, קריכן, כ'וועל דיר די יונג ארויס-
לאָזן.

טראכט: (גרייפט אָן) פרוו זיך צורירן.

מאקסימ: (דאָס זעלבע) טרעט אָפּ.

טראכט: (אָנגענומען מאקסימען פארן ברוסט) ריר זיך נאָר צו מיטן פינגער-
איך וועל דיך מיט דער ערד צעמישן.

מאקסימ: גיב זיך נאָר א ריר-איך מאכ פונ דיר א פלעצל.

פאלאניי: ע: (כאפנדיק די לאַפעטע און ווארפנדיק זיך אפ טראכט'ען) דאָס ביסטו, מע-
כטן, שולדיק אינ אלץ.

דאמיצעלע: (ווארפט זיך אפ מאקסימען) דאָס האָסטו, מעכטן, די קאשע
פארקאכט.

מאצייקע: (אָפּשליענדיק דאמיצעלע'ען) מומע, שלאָגט נישט דעם טאטן.

קאטיערינקע: (אָפּשליענדיק פאלאניי'ען) מומע, טשעפעט נישט דעם טאטן.

פאלאניי: ע: און דאמיצעלע: (פאר אמאָל) גוואלד! ראטעוועט! דער-
הארגעט! (קאטיערינקע און מאצייקע אָפּ אינ פירהויז).

מאצייקע: (מאכט נאָך די שטימ פונ אורידיניק) וואָס איז דאָ פאר א געשלעג
אינמיטן העלן טאָג, און יאָנטעו נאָך? (קושט זיך מיט קאטיערינקע'ען) פאר-
ענדיקן מיטן געשלעג (אלע באהאלטן זיך - ווער אפן ארויס, ווער אונטערן באנק)
א, איר הוילינקעט און אָפּצאָלן די שטייערן ווילט איר נישט.

קאטיערינקע: דאָס איז דאָך...

מאצייקע: שווייג... א-איר פארברענגט, איר הוילעט, און שטייערן צאָלט
איר נישט? (קושט זיך מיט קאטיערינקע'ען)

קאטיערינקע: דער טאטע האָט דאָך די לעצטע...

מאצייקע: שווייג, שווייג... און רעוואָליוציאָנערע לידער האָט איר געזונ-
גען? הא?

קאטיערינקע: (ווי זי וואָלט ענטפערן דעם אורידיניק) מיר האָבן דאָ מיט מא-
צייקען טנאָים געשריבן.

דערהערנדיק די לעצטע קאטיערינקע'ע ווערטער, קריכן אלע פונ די ערטער
ארויס

אלע פיר: ווי? טנאָים?

אלע קוקן זיך ארום פארלאָרענע, גייען פאָרזיכטיק צו צו דער פירהויז

מאקסימ: (דערפרייענדיק זיך) דאָס איז דאָך מאצייקע.

אלע פאר אמאָל: (טראכט, פאלאניי'ע, דאמיצעלע) מאצייקע (אלע
זאכן).

טראכט: איר האָט דאָך אונדז איבערגעשראָקן.

מאצייקע: דאָס האָבן מיר, איר זאָלט זיך אינגאנצן נישט צענערקן.

טראכט: אפ אזא אויפן, לאָמיר אויסטרינקען (צעזעצן זיך ארום טיש, מע טרינקט,
מע עסט) ארום פענצטער קלייבן זיך ינגלעך, מיידלעך.

קאטיערינקע: (צו מאקסימען באווייזט אפ זיך, אפ מאצייקע'ען) דערלויבט אונדז,
פעטערל, מיר-צו אימ און אימ-צו מיר... אפ קעסט.

מאקסימ: (צו טראכט) וואָסטו, מעכטן, זאָגן אפ דעם?

טראכט: וואָס, איך דארף מיט איר לעבן... וויבאלד אז זי וויל אליינ...

דאמיצעלע: וואָס האָב איך געזאָגט-דעם באשערטן וועסטו מיט קיין
פערד נישט ארומיאָגן.

מאקסימ און טראכים: (צו מאציקענע און קאטירינקענע) נישט צו מאכען
זאל זיין אזוי.

מאציקע און קאטירינקע קושט זיך

טראכים: און איצטער לאמיר א היליע טאן אפ זייער טנאָיִם.

די יוגנט, וואָס באמ פענצטער, קומענ אריין אין שטוב. צוזאמען מיט קאטיע-
רינקענע און מאציקענע הויבט זיך אָן דאָס שפיל פונדאָסניי. מע טאנצט א לעוואָ-
ניכע, א מעצעליצע, מיקוטו. די טענצ ווערנ שטארקער און היציקער, פארכאפנ
די גאנצע סצענע

פאָר האנג

רעדאקטאָר פון דער איבערזעצונג: ז. צירלין טעכערדאקטאָר קארפּינאָוויטש

אָפּגעגעבן אין דרוק 23/XI—37 י. אונטערגעשריבן צום דרוק 15/X—38 י. זאָל דרוק-
בויג $1\frac{1}{4}$. פאפיר $94\frac{1}{16} \times 62$. זאָל צייכנס אין א דרוק-בויג 32.000. טיראזש 1000 עקז.
באשטעלונג נומ. 1954. באפולמ. פון גלאווליס 2079.

פאראנטוואָרטלעכער קאָרעקטאָר פון דרוקערײַ קאראסיק.

מינסק, דרוקערײַ א. ג. סטאלין.

פריז 50 קאפ.

ЦЕНА 50 коп.

271

НА ЕВРЕЙСКОМ ЯЗЫКЕ

Янка Купала

С В А Т Ы

Государственное

Издательство

Белоруссии

Минск — 1938